



ת"פ 15868/11/20 - מדינת ישראל נגד Mariia Chovnluk

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15868-11-20 מדינת ישראל נ' Chovnluk
תיק חיצוני: 539432/19

מספר בקשה: 23

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיא ארז נוריאלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	Mariia Chovnluk

החלטה

1. לפני בקשת הנאשמת להוספת ראיה חדשה, לפי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), לאחר שמיעת הראיות בתיק והגשת סיכומים מטעם המאשימה וטרם הגשת סיכומים מטעם הנאשמת.

טענות הצדדים

2. ב"כ הנאשמת ביקש להגיש מסמך רפואי ע"ש המתלוננת מיום 28.11.2018 (להלן: "**המסמך**") אשר נמסר לו בעקבות החלטת בית המשפט (כב' הנשיאה, השופטת עינת רון ז"ל) בבקשה שהגיש לפי סעיף 108 לחסד"פ.

3. ב"כ הנאשמת טען כי המסמך לא הוגש לבית המשפט במהלך דיוני ההוכחות בשגגה ובשל תוכנו הנוגע למצבה הרפואי של המתלוננת טרם האירוע הנטען בכתב האישום, יש לו חשיבות רבה להכרעה בתיק. על כן, לשם מניעת עיוות דין, עתר לאפשר לו להגישו כעת.

4. המאשימה התנגדה לבקשה. לדידה, קבלת בקשת הנאשמת תפגע בעקרון סופיות הדיון ואין מדובר במקרה חריג המאפשר סטייה מעקרון זה. המסמך היה בידי ההגנה ובידיעתה במהלך שמיעת הראיות בתיק ולא הייתה כל מניעה להגישו. יתר על כן, הגשתו בשלב זה של ההליך אינה מאפשרת לב"כ המאשימה לחקור את עורך המסמך אודות תוכנו ואודות הקשר לכאורה בינו לבין האירוע הנטען בכתב האישום. כמו כן, המתלוננת לא נשאלה אודותיו ו/או התוכן הרפואי המצויין בו. על כן, אין מדובר בראייה שהגשתה מתבקשת לצורך הבהרה ביחס לראייה קיימת, אלא בבקשה להגשת ראייה חדשה ויש לדחותה.



דין והכרעה

5. הלכה היא כי בעלי הדין יביאו ראיותיהם במהלך שמיעת הראיות. החריג לכך נקבע בהוראת סעיף 167 לחסד"פ:

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט".

6. סמכות בית המשפט להתיר הבאת ראיות נוספות על פי סעיף 167 לחסד"פ משתרעת גם על השלב שלאחר הסיכומים, ואף לאחר מתן הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר הדין. ואולם, הפעלת סמכות זו תהא נדירה וחריגה יותר ככל שהבקשה תוגש בשלב מתקדם יותר של ההליך. עוד נקבע שנקיטה בצעד חריג זה תיעשה רק כאשר הדבר נדרש לשם עשיית צדק ומניעת עיוות דין (ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין קניר"); ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (7.6.2001); רע"פ 346/14 מרדינגר נ' מדינת ישראל (18.10.2015)).

7. הפסיקה קבעה מבחנים לקבלת ראיה לאחר שהסתיים שלב הבאת הראיות במשפט. נקבעו שלושה שיקולים עיקריים, שאותם יש לשקול בעת הכרעה בבקשה להגשת ראיה חדשה: הראשון, האפשרות שעמדה בפני המבקש להשיג את הראיה הנוספת במהלך הדיון; השני, האינטרס בדבר השמירה על עקרון סופיות הדיון; השלישי, משקלה הסגולי של הראיה הנוספת, קרי הסיכוי שהגשתה תביא לשינוי תוצאות המשפט (ע"פ 2848/14 סיגר נ' מדינת ישראל (2014)).

8. יפים לעניין זה דברי השופט א' ברק (כתוארו אז) בעניין קניר:

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת, אך הסמכות לכך קיימת תמיד. בית המשפט ישקול את צורכי הנאשם מזה ואת צורכי החברה מזה. במסגרת שיקוליו אלה יעמיד בית המשפט בראש מעייניו את השיקול, שלא ייגרם עיוות דין לנאשם... עיוות דין משמעותי, בהקשר זה, פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי".

9. בענייננו, המסמך הרפואי אותו מבקשת הנאשמת להגיש היה מצוי בידי ב"כ הנאשמת בעת שמיעת הראיות. המתלוננת, בחקירותיה בבית המשפט, לא נשאלה אודות המסמך ותוכנו. נכון הדבר כי המסמך מפרט את מצבה הרפואי של המתלוננת טרם האירוע הנטען בכתב האישום ועל פניו, נוכח טיבן של טענות ההגנה בתיק באשר למצבה הרפואי, תוכנו יכול להיות מהותי. אולם, במקרה זה, גם עורך המסמך, לא



נחקר אודותיו ואודות הקשר האפשרי בין תוכנו לבין האירוע הנטען בכתב האישום. התרת הגשת המסמך בשלב זה, לאחר הבאת הראיות, תהווה, למעשה, מעין "מקצה שיפורים" לראיות שהגישה ההגנה בשלב הבאת הראיות. מאחר שהוגשו מסמכים רפואיים אחרים בעניינה של המתלוננת במהלך שמיעת הראיות, לא מצאתי כי אי הגשת המסמך המבוקש יגרום לעיוות דין לנאשמת ויפגע ביכולתה להתגונן כראוי.

10. על כן, לא מצאתי להיעתר לבקשה. הבקשה נדחית.

ההחלטה תועבר אל הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"ג, 17 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.